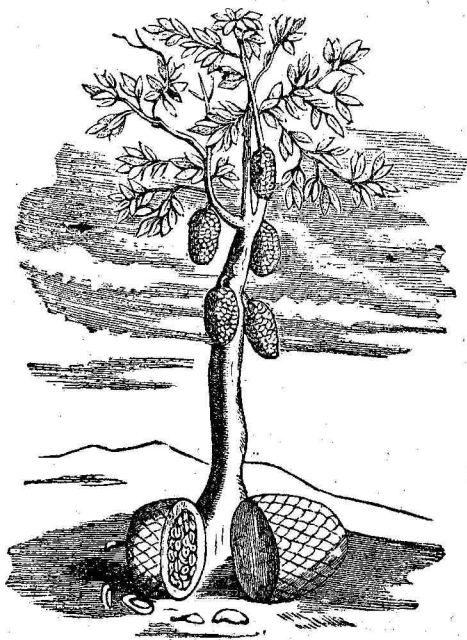

ὅποιας ἐνθυμεῖτο, ἔδωκεν εἰς τὸν διδάσκαλον νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι τὸ παιδίον εἶπε, πρὶν κοιμηθῇ, τὸ «Πάτερ ἡμῶν», τὸ ὅποιον εἶχε πρὸ μικροῦ μάθει.

Πόσα παιδιά καὶ κοράσια εἰς τὴν Ἑλλάδα πλαγιάζουν ὄχι μόνον χωρὶς προσευχὴν, ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ ἐνθυμηθῶσιν, ὅτι ὑπάρχει Οὐράνιος Πατήρ, ὅστις τὰ ἔθρεψε καὶ τὰ διεφύλαξε κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας!

Ἡμεῖς ἐλπίζομεν ὅτι οὐδεὶς τῶν μικρῶν μας ἀγνωστῶν θέλει παραβλέψῃ τοῦ λοιποῦ τὸ ἱερὸν καὶ σπυδαῖον τοῦτο χρέος τοῦ πᾶσαν ἐσπέραν καὶ πρωΐαν

Ἡ προκείμενη εἰκονογραφία παριστάνει δένδρον ἀνῆλκον εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν ἀρτοκάρπων καὶ διαφέρον ἀπὸ τὸ εἶδος ἐκείνου, περὶ τοῦ ὁποῖου ἐγράφημεν εἰς τὸν 2ον ἀριθμὸν τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Παίδων» κατὰ τοῦτο, ὅτι ὁ μὲν καρπὸς ἐκεῖνου ὁμοιάζει μὲ πεπόνιον ἢ κολοκύθιον, τοῦ ὁποῖου ὅλον τὸ ἐσωτερικὸν εἶναι πολτώδες· ὁ δὲ καρπὸς τούτου ὁμοιάζει μᾶλλον μὲ κουκουάριον καὶ εἶναι πλήρεις σπόρων ὥστε καστάνων τὸ μέγεθος, οἷτινες περιέχουσι πολτώδη τινα οὐσίαν, καὶ τρώγονται εἴτε βραζόμενοι εἴτε ψηφόμενοι.

Τὸ δένδρον τοῦτο φύεται εἰς τὰς Ἰνδίας καὶ ἄλλα θερμὰ μέρη τῆς γῆς· ὁ δὲ καρπὸς τοῦ χρησιμεύει ἀντὶ ἄρτου εἰς χιλιάδας ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι δὲν δύνανται νὰ προμηθευθῶσι τὰ σιτηρά· εἶναι δὲ συνήθως τόσον μεγάλος, ὥστε εἰς ἀνθρώπος μετὰ δυσκολίας δύναται νὰ σηκώσῃ δύο ἐξ αὐτῶν.

Η ΜΝΗΜΗ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ.

«Ὅταν ἤμην παιδίον, εἶπέ ποτε ἀγαθὸς τις ἄνθρωπος, ἡ μήτηρ μου συνέβηζε νὰ μὲ κάμῃ νὰ γονατίσω εἰς τὸ πλάγι τῆς καὶ νὰ βάλῃ τὴν χεῖρά της ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου, ἐνῷ προσήρχετο.

Πρὶν ἡλικιωθῇ ἀρκετὰ, ὥστε νὰ γνωρίσω τὴν ἀτίαν της, δυστυχῶς ἀπέθανε καὶ ἐγὼ ἀφῆθην σχεδὸν εἰς τὸν ἑαυτὸν μου νὰ κάμω ὅ, τι ἤθελον.

Ὅπως ἄλλοι, ἔκλινα καὶ ἐγὼ εἰς τὰ κακὰ πάθη· ἀλλὰ συχνὰ ἡσθανόμην ἑμαυτὸν ἐμποδιζόμενον καὶ τρόπον τινὰ συρρόμενον πρὸς τὰ ὅπισω ὑπὸ τῆς τρυφερᾶς χεὶρὸς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου.

Ἀφοῦ ἔγιναι νέος ἐταξιδεύουσα εἰς ξένας χώρας καὶ ἐξετέθην εἰς πολλοὺς πειρασμοὺς· ἀλλὰ καθ' ἣν σιτημὴν ἤμην ἔτοιμος νὰ ὑποχωρήσω εἰς κανένα ἀπὸ τούτους, ἡ αὐτὴ τρυφερὰ χεὶρ ἐφάνετο ὅτι ἦτο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου, καὶ οὕτω ἐσωζόμην. Μ' ἐφάνετο, ὅτι ἡσθανόμην τὴν πίεσίν της ὅπως εἰς τὴν εὐτυχὴ νηπιότητά μου καὶ ἐνίοτε μετ' αὐτῆς ἤρχετο φωνή τις εἰς τὴν καρδίαν μου—φωνή, τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ ὑπακούσω, λέγουσα, «ὦ υἱέ μου, μὴ κάμῃς τὸ κακὸν τοῦτο, μήτε ἀμάρτανε ἐναντίον τοῦ Θεοῦ σου.»

Η ΠΕΠΤΗ ΕΝΤΟΛΗ.

Εἶπέ ποτε διδάσκαλός τις πρὸς τὴν ἐξεταστικὴν ἐπιτροπὴν, ὅτι οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἦσαν ἐντελῶς κατηρτισμένοι εἰς τὸ μάθημα τῆς κατηχήσεως.

«Πολλὸ καλὰ, ἀλλ' ἐγνωσθὲν ἅρα γε καὶ ὅ, τι μανθάνουσιν; ἡρώτησέ τις ἐξ αὐτῶν.

Ὁ διδάσκαλος κύψας μετὰ σεβασμοῦ τὴν κεφαλὴν ἤρχισε νὰ ἐξετάζῃ τοὺς μαθητάς.

«Ποία εἶναι ἡ πέμπτη ἐντολή;»

«Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου» κ.τ.λ. ἀπεκρίθη εἰς τῶν μαθητῶν.

«Καὶ τί ἐννοεῖς μὲ τὸ «τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου;» ἡρώτησέ τις τῶν μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς.

Ὁ μαθητὴς ἐρυθρίασας μετὰ πολλὴν δισταγμῶν ἀπήντησεν ὡς ἑξῆς·

«Χθὲς ὠδήγησά τινα κύριον πέρα τοῦ βουνοῦ· αὐτὸς δὲ ἰδὼν ὅτι οἱ γυμνοὶ πόδες μου ἐκόπτοντο ὑπὸ τῶν λίθων, μοι ἔδωκε πρὸς ἀμοιβὴν τρεῖς δραχμάς, ὅπως ἀγοράσω ἐν ζυγῷ ἐμβάδων (παπουτσιῶν)· Ἀλλ' ἐγὼ ἔδωκα τὰ χρήματα ταῦτα εἰς τὴν μητέρα μου, ἥτις ἦτο ἐπίσης ἀνοπόδωτος καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ περιπατῇ ὡς ἐγώ.»

Ἐκ τούτου ἀποδεικνύεται, ὅτι ἐκεῖνοι ἀληθῶς ἐννοοῦσι τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ, οἷτινες ἐφαρμόζουσιν αὐτάς. Ἡ ἀπλὴ ἀποστήθις τῶν ἐντολῶν, ἡ τὸ νὰ

λέγει τις ότι ἀγαπᾷ τοὺς γονεῖς του, δὲν εἶναι καὶ ἐπαρ-
μογή αὐτῶν. Ἄν τῷ ὄντι τοὺς ἀγαπῶμεν, πρέπει καὶ
νὰ ὑποτασσώμεθα εἰς αὐτοὺς καὶ νὰ δεικνύωμεν αὐτοῖς
πάρνησιν χάριν αὐτῶν καὶ νὰ προτιμῶμεν νὰ εὐχαρι-

στήσωμεν αὐτοὺς μᾶλλον παρὰ ἑμᾶς αὐτοὺς. — Πρὸς
δὲ τοὺς φυλάττοντας τὴν ἐντολὴν ταύτην ὁ Θεὸς ὁ-
πόσχηται μακροβιότητα καὶ εὐτυχίαν (Ἐφ. γ'. 1—3).

ΙΧΝΕΥΜΩΝ.

Ὁ Ἰχνεύμων εἶναι, ὅπως φαίνεται εἰς τὴν προκει-
μένην εἰκονογραφίαν, ζῶον παράξενον ὄχι μόνον κατὰ
τὴν μορφήν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν τρόπον τῆς ζωῆς· ἀ-
παντᾷται δὲ συνήθως εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ ἔχει μέ-
γεθος ἐνδὸς καὶ ἡμίσεως ποδὸς ἀπὸ τὴν ἄκρην τῆς κα-
φαλῆς μέχρι τῆς ἄκρας τῆς οὐρᾶς — εἶναι ὁγλ. ὡς μία
γάτα μετρίου μεγέθους.

Ὁ Ἰχνεύμων τρέφεται μὲ πτηνὰ, ἐρπετὰ, καὶ πον-
τικοὺς καὶ διὰ τοῦτο εἶναι πολὺ ὠφέλιμος εἰς τὸν ἄν-
θρωπον εἰς χώραν, ὅποια ἡ Αἴγυπτος, ὅπου τὰ ζῶα
ταῦτα εὐρίσκονται ἐν ἀφθονίᾳ· ἰδίως δὲ χρησιμεύει εἰς
τὸ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν μεγάλην αὐξάνειν τῶν κροκοδείλων,
ἀνιχνεύων καὶ κατατρώγων τὰ ὠσίων, τὰ ὅποια οἱ
κροκοδαῖλοι ἐναποθέτουν εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ.

Ὁ Ἰχνεύμων ἦτο ἐν ἀπὸ τὰ πολλὰ ἀντικείμενα
τὰ ὅποια οἱ Αἰγύπτιοι ἐλάτρευον ὡς θεοῦ, διὰ τὴν
εὐεργεσίαν, τὴν ὅποιαν τοῖς ἔκαμνε καταστρέφων τὰ
ὠσίων κροκοδείλων, οἵτινες ἐπρόξενον καὶ πρὸς
νοῦσιν ἀκόμη μεγάλας ζημίας εἰς τὴν χώραν, καὶ
τοὺς ὁποίους μὴ τολμῶντας νὰ φονεύσωιν ἐπροσκύ-
νουν ὡς θεοῦ! Πόσον ταπεινώνει καὶ ἐξευτελίζει τὸν
ἄνθρωπον ἡ ἀγνοία τῆς ἀληθείας! καὶ πόσον ἡ δαιμο-
νία καὶ πλάνη κάμνει τὸν κύριον τῆς γῆς ὑποδεέ-
στερον καὶ αὐτῶν τῶν ἐρπετῶν!

Ὁ Ἰχνεύμων ἐξημεροῦται πολλάκις καὶ τότε τὸν
μεταχειρίζονται ὡς τὴν κατοικίδιον γαλῆν ἵνα καθαρί-
σῃ τὴν οἰκίαν ἀπὸ τοῦ ποντικοῦ· ἀλλ' ἐνὶ κάμνει
τοῦτο δὲν θεωρεῖ ὡς κακὸν καὶ ἄτοπον καὶ τὸ νὰ ἐπι-
σκεπτεται καὶ τὰς φωλεὰς τῶν ὀρνίθων καὶ νὰ κατα-
τρώγῃ τὰ ὠσίων, τὰ ὅποια εἶναι διὰ τὴν χρῆσιν τῆς οἰ-
κογενείας! νουσιμεύεται δὲ πολὺ καὶ τὰ ὀρνιθοπούλα

ὥστε ἡ ζημία τὴν ὅποιαν προσενεῖ εἰς τὴν οἰκίαν εἶ-
ναι πολὺ μεγαλειτέρα ἐκείνης, τὴν ὅποιαν κάμνουν οἱ
ποντικοί, διὰ χάριν τῶν ὁποίων ἐξημεροῦται.

Εἰς τὴν Ἰνδίαν τὸν μεταχειρίζονται πρὸς καταστρο-
φὴν τῶν σαυρῶν καὶ τῶν πολυπληθῶν ὄφρων· εἶναι
δὲ τόσο ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἔργον τοῦτο καὶ τόσο γεν-
ναῖος, ὥστε ἐπιπίπτει καὶ κατ' αὐτῶν τῶν φαρμακε-
ρωτάτων ὄφρων, προσέχων ὅμως πάντοτε νὰ τοὺς
συλλάβῃ ἐκ τοῦ λαμποῦ ὥστε νὰ μὴ ἡμποροῦν νὰ τὸν
δαγκάσωσι. Ὅσακις δὲ συμβῇ νὰ δαγκασθῇ ἀπὸ κά-
νενα τοιοῦτον, τότε τρέχει εὐθὺς καὶ ἀνασκάπτει καὶ
τρώγει ῥίζαν τινά, ἡ ὅποια ἐνεργεῖ ὡς ἀντιφάρμακον
καὶ τοιοῦτοτρόπως τὸ δηλητήριον τοῦ ὄφρος δὲν τὸν
βλάπτει.

ΔΙΚΑΙΑ ΤΙΜΩΡΙΑ.

Ἐπὶ πότε συνήθεια μεταξὺ τῶν Τούρκων νὰ
βάφωσι μαύρα τὰ ἐργαστήρια ἢ καταστήματα ἐκεί-
νων, οἱ ὅποιοι κατεδικάζοντο ὡς ψεῦσται· τὸ δὲ μαύ-
ρον τοῦτο χρῶμα ἔπρεπε νὰ μένῃ ἐπὶ ἓνα μῆνα!

Ἐὰν ὁ νόμος οὗτος ἐφηρμόζετο εἰς τὴν Ἑλλάδα
μας ὅποιον τήμερον θέαμα θὰ παρίστανον αἱ πόλεις
καὶ ἀκόμη αὐτὰ τὰ χωρία! ἐργαστήρια καὶ οἰκίαι, τὰ
πάντα θὰ ἦσαν μαύρα!

— Τὰ καλὰ ἔργα τοῦ ἀνθρώπου παρομοιάζονται μὲ
κλήμα, τὸ ὅποιον ἂν καὶ δὲν ὑποστηρίξῃ τὴν οἰκίαν
ὅμως τὴν στολίζει.

Εἰ δὲ οἱ οἰκιστεῖς. Εἰς τὸ τυπογραφεῖον τῆς Λα-
κωνίας πωλοῦνται εἰς εὐτελεστάτην τιμὴν διάφορα
μικρὰ βιβλία μὲ εἰκονογραφίαν· διὰ τὰ παῖδια, ὡς
λ. γ. ὁ Χωρικός καὶ ὁ ξένος τοῦ Μεγάλου ἀποτελέ-
σματα, ὁ Καλὸς πόμπη, ἡ Ἑλένη καὶ ἡ μήτηρ κλπ.

Ἡ Ἐφημερίς τῶν Παίδων πρὸς ὄφελος τῶν ἐπι-
ζωντων θέλει δημοσιεύει ὀλιγόστιχον νεκρολογίαν
παντὸς μικροῦ συνδρομητοῦ, ὅστις, ὃ μὴ γένοιτο, ἡ-
θελε μεταβῇ εἰς τὴν αἰωνιότητα.